

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Bihariné Dr. Kiss Katalin ügyvéd (4024 Debrecen, Kossuth u. 21. I/8.) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I.r. és a Dr. Léka Ügyvédi Iroda (4026 Debrecen, Bem tér 7.; ügyintéző: Dr. Léka Andor ügyvéd) által képviselt II.rendű felperes neve (II.r.felperes címe) II.r. felpereseknek, a Dr. Csécsy Andrea ügyvéd (4026 Debrecen, Bem tér 10. I/3.) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, alvállalkozói díj és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2008. december 18-án meghozott 3.G.40.124/2006/71. számú ítélete ellen, az I.r. felperes részéről 74. sorszámon előterjesztett fellebbezés és az alperes részéről 2009. március 4-én előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét pedig részben, a következőképpen változtatja meg:

Az alperes által az I.r. felperes javára fizetendő marasztalási összeget 16 846 044 (Tizenhatmillió-nyolcszáznegyvenhatezer-negyvennégy) Ft-ra felemeli, amelyből az alperest 11 402 833 (Tizenegymillió-négyszázkettőezer-nyolcszázharminchárom) Ft tőke után terheli 2006. március 11-től kezdődően az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított mértékű késedelmi kamatfizetési kötelezettség.

Az elsőfokú bíróság ítéletének az I.r. felperes javára megállapított további kamatfizetési kötelezettségre és az elsőfokú perköltségre vonatkozó, valamint a kereset ezt meghaladó részét elutasító rendelkezését helybenhagyja.

Az I.r. felperes részéről az állam javára fizetendő kereseti eljárási illeték összegét 216 000 (Kettőszáztizenhatezer) Ft-ra leszállítja, az alperes által az állam javára fizetendő kereseti eljárási illeték összegét pedig 950 600 (Kilencszázötvenezer-hatszáz) Ft-ra felemeli.

Megállapítja, hogy az I.r. felperes és az alperes a saját másodfokú perköltségeiket maguk kötelesek viselni.

Az állam javára - külön felhívásra - az I.r. felperest 497 500 (Négyszázkilencvenhétézer-ötszáz) Ft, az alperest pedig 140 300 (Egyszáznegyvenezer-háromszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezi.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2008. december 18-án, 71. sorszámon meghozott ítéletében arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I.r. felperesnek 15 napon belül 14 512 121 Ft-ot és annak az ítéletben részletezettek szerinti késedelmi kamatát, valamint 250 000 Ft perköltséget, ezt meghaladóan pedig az I.r. felperes keresetét elutasította.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a II.r. felperesnek 15 napon belül 4 479 896 Ft-ot és annak az ítéletben részletezettek szerinti késedelmi kamatát, azt meghaladóan pedig a II.r. felperes keresetét elutasította. A II.r. felperest az alperes javára 273 500 Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

Az állam javára az I.r. felperest 270 000 Ft, a II.r. felperest 347 300 Ft, az alperest pedig 896 600 Ft le nem rótt kereseti illetéknek a megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított - a fellebbezések elbírálása szempontjából releváns - tényállás szerint 2005. szeptember 9-én a felperesek, mint alvállalkozók és az alperes, mint megrendelő között külön-külön okiratba foglalt vállalkozási szerződések jöttek létre, ai K. felületképzési munkáinak elvégzésére.

Az alvállalkozóknak járó vállalkozói díjat mindkét szerződésben bruttó 5 818 250 Ft-ban határozták meg azzal, hogy az elszámolás tételes felmérés alapján történik, a szerződések 2. számú mellékletét képező tételes költségvetésben meghatározott anyag- és munkadíjak figyelembevételével.

A szerződés 1. számú mellékletét az alperes által összeállított általános szerződési feltételek képezték.

A kivitelezés során a felperesek az általuk elvégzett munkákról felmérési naplót készítettek, amelyeket az alperes megbízottai minden esetben leigazoltak. Az alperes fő-építésvezetője a felperesek részéről elvégzett munkákról minden esetben teljesítésigazolást állított ki, amelyek alapján a felperesek jogosulttá váltak részszámszámlák benyújtására.

A munkavégzés befejezését követő elszámolás során a felek között vita keletkezett és az alperes a felperesek végszámláinak, illetve a részszámlák egy részének kifizetését megtagadta.

Az I.r. felperes az eredeti keresetében a 3. számú részszámlájának a jótéjesítési garancia összegével csökkentett összege (27 027 181 Ft) és annak 2006. március 11-től számított törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Utóbb a keresetét kiterjesztette a szálloda- és múzeumfestési munkákról kiállított 1 387 043 Ft és 2 474 491 Ft összegű számláira, valamint a 3 395 290 Ft összegű végszámlájára és az alperest ezeknek az összegeknek a megfizetésére is kötelezni kérte.

A per során az alperes az I.r. felperesnek 2006. december 14-én megfizetett 8 987 840 Ft-ot, 2008. november 26-án pedig további 3 267 491 Ft-ot. E részteljesítésekre is figyelemmel az I.r. felperes a keresetét akként módosította, hogy a 3. számú részszámlájából 18 039 341 Ft-nak és a jótéjesítési garancia címén visszatartott 2 457 016 Ft-nak, a szálloda- és a múzeumfestési munkák ellenértékéből 594 043 Ft-nak, valamint a végszámlája teljes összegének (3 395 290 Ft) és ezen összegek járulékainak a megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Kérte továbbá, hogy a bíróság a késedelmesen megfizetett 8 987 840 Ft után 410 000 Ft, a 3 267 491 Ft után pedig 968 278 Ft lejárt késedelmi kamat megfizetésére is kötelezze az alperest.

A II.r. felperes a módosított keresetében egyrészt a végszámlájából 8 357 145 Ft-nak és annak 2006. április 3-tól a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Kérte továbbá a korábbi számláiból jóteljesítési garancia címén visszatartott 949 631 Ft és járulékai, valamint a más munkákból adódóan visszatartott 516 486 Ft jóteljesítési garancia késedelmes megfizetése miatt felmerült késedelmi kamatnak az alperes részéről történő megfizettetését is.

Az alperes a felperések módosított kereseti kérelmeinek a részben történő elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során szakértőt rendelt ki és tanúkat hallgatott meg. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy az I.r. felperes az első három részszámlájában szereplő munkákból nettó 23 094 805 Ft értékű, a végszámlájában érvényesített munkákból bruttó 2 319 052 Ft értékű, a szálloda- és múzeumfestési munkákból pedig bruttó 2 864 485 Ft értékű (összesen bruttó 33 197 303 Ft) munkát végzett el.

A pert megelőzően, illetőleg a per során az alperes az I.r. felperesnek különböző részletekben összesen 19 407 735 Ft-ot megfizetett, így a még fennálló vállalkozói díj-tartozása 13 789 568 Ft maradt.

Az I.r. felperesnek késedelmesen megfizetett összegek után járó, lejárt késedelmi kamattartozás összegét az elsőfokú bíróság 722 553 Ft-ban állapította meg, amellyel együtt az alperest az I.r. felperes javára összesen 14 512 121 Ft és ennek az ítéletben részletezettek szerinti késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte.

Az ítélet jogi indokolásában kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a felek közötti elszámolás során a szerződés(ek) 2. számú mellékletében meghatározott munkák esetében az ott megjelölt anyagárakat és munkadíjakat, a mellékletben nem szereplő munkák esetében pedig a szakértő által megállapított, „kontrollált” árakat vette figyelembe.

Az állványzat vonatkozásában megállapította, hogy a vállalkozási szerződés(ek) részét képező általános szerződési feltételek alapján az I.r. felperes ezen a címen díjat az alperestől jogszerűen nem követelhet. Az impregnálás és az élképzés tekintetében az elsőfokú bíróság - elfogadva a szakértő véleményét - azt állapította meg, hogy azok a technológiai folyamat részét képezték, ezért e munkák elvégzéséért az I.r. felperes - figyelemmel a szerződés 2. számú mellékletét képező általános szerződési feltételek 1. pontjában foglaltakra - külön díjazásra nem tarthat igényt.

Ugyancsak a szakértői véleményben foglaltakkal egyezően állapította meg az elsőfokú bíróság a lefestett ajtólapok felületét, valamint a vastag-gletteléséért, az ajtótokok és az ajtólapok festéséért és a csorbázat javításáért az I.r. felperest megillető anyag- és munkadíjak összegét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperések fellebbezést, az alperes pedig csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A II.r. felperes a másodfokú tárgyaláson a fellebbezését visszavonta, amelyre tekintettel a Debreceni Ítéltábla a Gf. IV.30.089/2009/5/I. számú végzésében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének a II.r. felperesre vonatkozó része 2009. augusztus 26-án

jogerőre emelkedett, az alperes csatlakozó fellebbezésének a II.r. felperest érintő része pedig hatályát veszítette.

Az I.r. felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részben történő megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság az alperest további 10 629 385 Ft és járulékai (összesen: 25 141 506 Ft és járulékai) megfizetésére kötelezze.

5 tétel (vastaglettelés egy réteg vakolt falon; vastaglettelés két réteg betonfelületen; élcsiszolás betonfelületen lépcsőházban; ajtótok mázolása; ajtótok újramázolás) vonatkozásában azt sérelmezte, hogy azok elszámolása során az elsőfokú bíróság - állítása szerint helytelenül - a szakértői véleményben meghatározott díjakat vette figyelembe, szemben az alperes részéről a teljesítésigazolásokban leigazolt és elfogadott díjakkal.

Állította továbbá, hogy az élképzés és az impregnálás vonatkozásában az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy azok a technológia részét képezték, ezért azok elvégzéséért külön díjazásra nem tarthat igényt. Ismételten hivatkozott arra, hogy az alperes e munkák elvégzését és az azokért felszámított díjakat a teljesítésigazolásokban leigazolta, azok felszámításának jogosságát tehát elismerte, ezért az azokért járó 637 903 Ft-ot és 2 619 540 Ft-ot az elsőfokú bíróságnak az elszámolásban a javára figyelembe kellett volna vennie.

Ugyancsak sérelmezte az állványzat költsége címén érvényesített nettó 1 542 450 Ft összegű követelése figyelmen kívül hagyását. Állította, hogy a perbeli esetben a munkát olyan épületben kellett végeznie, amelynek belmagassága az 5 métert gyakran meghaladta, ezért az alperes részéről összeállított általános szerződési feltételek a jelen esetben nem alkalmazhatók. Hivatkozott arra, hogy az alperes a teljesítésigazolásokban az állványzat költségét is elfogadta és leigazolta.

Végül sérelmezte az I.r. felperes a fellebbezésében, hogy a végszámlájával, valamint a szálloda- és múzeumfestési munkákkal összefüggésben érvényesített követeléseit illetően az elsőfokú bíróság ítélete „nem tartalmaz rendelkezést a keresettől eltérő marasztalás indokáról”.

Az alperes a csatlakozó fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének részben történő megváltoztatását és az I.r. felperes vonatkozásában a marasztalásának 8 003 818 Ft-ra történő leszállítását kérte. A másodlagos csatlakozó fellebbezési kérelmében pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Az I.r. felperes esetében azt sérelmezte, hogy a fellebbezésében tételesen felsorolt esetekben az elsőfokú bíróság az elszámolás során annak ellenére a szakértő által megállapított árakat vette figyelembe, hogy a felek a szerződésükben azoktól eltérően állapodtak meg és ezzel megsértette a „pacta sunt servanda” elvét. Hivatkozott arra, hogy az általános szerződési feltételek 12.1. pontja szerint a felek a szerződésüket csak írásban módosíthatták. Annak következtében pedig, hogy erre a perbeli esetben nem került sor, az írásba foglalt szerződésben nem szereplő munkák tekintetében a feleknek - álláspontja szerint - a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján kell egymással elszámolniuk. Ehhez pedig szükséges lett volna, hogy az I.r. felperes igazolja a munkavégzéssel ténylegesen felmerült anyagköltségét, amelyet az I.r. felperes a per során elmulasztott.

Az ajtólapok festése és újrafestése címén az I.r. felperes javára elszámolt összeggel kapcsolatosan állította, hogy a ténylegesen lefestett felület a szakértő által megállapított 392.26 m² helyett csupán 266 m² volt, mivel a beépített ajtók közül csupán 129 db volt olyan, amelyet a felperesnek festenie kellett.

A csorbázat javítása címén az elsőfokú bíróság által elszámolt összegeket illetően arra hivatkozott, hogy azok meghaladták az I.r. felperes számlájában feltüntetett összegeket, ezért e tételek vonatkozásában az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett az I.r. felperes kereseti kérelmében, megsértve a Pp. 215.§-ában foglaltakat.

Állította továbbá az alperes a csatlakozó fellebbezésében, hogy az elszámolás két tételénél (acél tartógerenda; liftakna festése) a szakértő számítási hibát is vétett, amelynek következtében az elszámolásban a terhére összesen 167 374 Ft eltérés mutatkozik.

Az I.r. felperes fellebbezésével összefüggésben előterjesztett ellenkérelmében az alperes az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait tartotta fenn, és azokra utalással az I.r. felperes fellebbezésének „elutasítását” kérte.

A Debreceni Ítéltábla az I.r. felperes fellebbezését és az alperes csatlakozó fellebbezését részben találta alaposnak.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a perbeli jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és helyesen állapította meg, ezért azt a döntés meghozatala során a másodfokú bíróság is irányadónak fogadta el.

A felek közötti vállalkozási szerződés rendelkezéseiből az elsőfokú bíróság helyesen vonta le azt a jogi következtetést, hogy az elszámolás során elsődlegesen a szerződés 2. számú mellékletében meghatározott egységárakat kellett figyelembe venni és csak a mellékletben nem szereplő munkák esetében volt lehetőség az elvégzett munka ellenértékének egyéb módon történő megállapítására. Ez az elszámolási elv megfelelt a következetesen érvényesülő bírósági gyakorlatnak, valamint összhangban állt az alperes által hivatkozott „pacta sunt servanda” jogelvvvel is.

Az I.r. felperes a fellebbezésében alaptalanul állította, hogy a 2. számú mellékletben nem szereplő munkák esetében a bíróságnak az alperesi teljesítésigazolásokban feltüntetett egységárakat kellett volna figyelembe vennie az elszámolás során.

A teljesítési igazolások aláírásával ugyanis az alperes megbízottai az azokban feltüntetett munkanemek és munkamennyiségek elvégzését ismerték el, amely nyilatkozatokat nem lehetett a felek között létrejött vállalkozási szerződés módosításának tekinteni. Ennek megfelelően a teljesítésigazolások aláírása az alperes részéről csupán azzal a következménnyel járt, hogy a bizonyítási teher megfordult, tehát az igazolásokban tett elismerő nyilatkozatra tekintettel már az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az I.r. felperes az igazolásokban feltüntetett munkákat nem, vagy nem az ott írt mennyiségben végezte el.

Az egységárak tekintetében azonban - igazolt, írásbeli szerződésmódosítás hiányában - a szerződés 2. számú mellékletében feltüntetett árakat, az ott meg nem határozott munkák esetében pedig a szakértő által megállapított árakat kellett irányadónak tekinteni, ahogyan azt helyesen az elsőfokú bíróság is megállapította.

Ugyancsak alaptalanul sérelmezte az I.r. felperes a fellebbezésében az élképzés és az állványzat költsége címén érvényesített követeléseit figyelmen kívül hagyását.

Az élképzés tekintetében a szakértő akként nyilatkozott, hogy ez a munkafolyamat része a normagyűjteményben (ÉN) megállapított normaidőnek, tehát a technológiai folyamatnak, ezért annak elvégzéséért az I.r. felperes külön díjazásra az általános szerződési feltételek 1. pontjába foglalt rendelkezés figyelmen kívül hagyása esetén sem tarthatna igényt.

Az állványzat vonatkozásában az elsőfokú bíróság az általános szerződési feltételek 1. pontjába foglalt rendelkezés helyes értelmezésével állapította meg, hogy ennek a költségnek a felszámítását a felek a szerződésükben kifejezetten kizárták. Annak következtében pedig, hogy a teljesítési igazolásokat nem lehet szerződésmódosításnak tekinteni, az I.r. felperes az állványzattal felmerült költségét annak ellenére nem jogosult az alperes felé külön felszámítani, hogy annak tényleges felmerülését az alperes a teljesítésigazolásokban valóban elismerte és a szakértő azt - kizáró rendelkezés hiányában - a belmagasságra tekintettel indokoltan felszámítható költségnek minősítette.

Megalapozatlanul hivatkozott az I.r. felperes a fellebbezésében arra is, hogy a végszámlájával, valamint a szálloda- és múzeumfestési munkákkal összefüggésben érvényesített követeléseit tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete „nem tartalmaz rendelkezést a keresettől eltérő marasztalás indokáról”.

Az elsőfokú bíróság ugyanis az ítélete 4. oldalának 5-6. bekezdéseiben, az 5. oldalának első bekezdésében, a 9. oldalának 4. bekezdésében és a 11. oldalának 5. bekezdésében kellő részletességű magyarázattal szolgált a három számlával érvényesített felperesi követelés elszámolásáról, amely megállapításokkal a másodfokú bíróság minden tekintetben egyetértett.

Alappal sérelmezte azonban az I.r. felperes a fellebbezésében az impregnálás címén érvényesített követelése elutasítását.

Az impregnálásra vonatkozóan ugyanis a szakértő akként nyilatkozott, hogy az általános elszámolási szabályok szerint ez a munkafolyamat külön árjegyzéki tételként elszámolható lenne (62. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldala). Annak figyelmen kívül hagyását azonban az általános szerződési feltételek 1. pontjában foglalt rendelkezéssel indokolta, amelyet az elsőfokú bíróság helytállónak fogadott el.

Az általános szerződési feltételek 1. pontjába foglalt rendelkezésből viszont - a másodfokú bíróság megállapítása szerint, egyéb adatok hiányában - megalapozottan nem vonható le az a következtetés, hogy annak alapján - a normarendszerrel ellentétben - az impregnálás is a technológiai folyamat része volt, amely kizárta, hogy ez a munkafolyamat külön tételként kerüljön elszámolásra.

Ezért az I.r. felperes az impregnálás költségét jogszerűen érvényesíthette az alperessel szemben. Annak következtében pedig, hogy ez a munka a szerződés 2. számú mellékletében nem szerepelt, annak összegét a szakértő által megállapított összegben (2 501 297 Ft) kellett az I.r. felperes javára figyelembe venni, mivel - a fent írtak szerint - a teljesítésigazolásokban feltüntetett ár nem volt alkalmazható.

Az alperes csatlakozó fellebbezésével összefüggésben pedig a Debreceni Ítéltábla a következőket állapította meg:

Az alperes a csatlakozó fellebbezésében alaptalanul állította, hogy az elsőfokú bíróság - megsértve a pacta sunt servanda elvét - az általa tételesen felsorolt esetekben annak ellenére a szakértő által megállapított egységárakat fogadta el, hogy az adott munkanemekre a felek szerződése is tartalmazott árat.

Annak megítélése ugyanis, hogy a felperes által ténylegesen elvégzett egyes munkák közül melyek voltak azok, amelyek beletartoztak a 2. számú mellékletben meghatározott munkanemekbe, olyan speciális szakértelmet igénylő feladat volt, amelynek megválaszolása a szakértő kompetenciájába tartozott. Az alperes az elsőfokú eljárás során vitatta ugyan a szakértő ezzel kapcsolatos megállapításait, azonban olyan bizonyítékot nem szolgáltatott, amely alkalmas lett volna a szakértő kellően megindokolt nyilatkozatai megdöntésére, vagy aggályosság tételére.

A gletteléssel összefüggésben az alperes alaptalanul hivatkozott az I.r. felperessel 2005. június 30-án megkötött szerződésére, mivel az abban meghatározott egységárakat - éppen a pacta sunt servanda jogelvre tekintettel - nem lehetett a másik szerződésre vonatkozóan is irányadónak tekinteni, függetlenül attól, hogy a munkavégzésre mindkét szerződés alapján azonos helyszínen került sor.

Alaptalanul sérelmezte az alperes a jogalap nélküli gazdagodás szabályainak mellőzését is a csatlakozó fellebbezésében.

A Legfelsőbb Bíróság ugyanis a vállalkozói díjjal kapcsolatos egyes kérdésekről szóló XXXII. számú Polgári Elvi Döntésében azt fejtette ki, hogy amennyiben a vállalkozó a szerződés kereteit meghaladó szolgáltatást is nyújtott a megrendelő részére, e szolgáltatás tekintetében a felek közötti jogviszony a megbízás nélküli ügyvitel szabályainak megfelelő alkalmazásával rendezhető. Ilyen esetben tehát a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a vállalkozó részéről nyújtott szolgáltatás helyénvaló volt-e, tehát megfelelt-e a megrendelő érdekeinek és feltehető akaratának. Ha igen, a vállalkozó jogszerűen igényt tarthat a szolgáltatása megfelelő ellenértékére, ellenkező esetben pedig a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint követelhet megtérítést.

Az adott ügyben az I.r. felperes szolgáltatása - nem vitásan - megfelelt az alperes érdekeinek, ezért a felek közötti elszámolást nem a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint kellett elvégezni.

Alaptalanul állította az alperes a csatlakozó fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett az I.r. felperes kereseti kérelmén és ezzel megsértette a Pp. 215.§-ában foglaltakat.

Az elsőfokú bíróság részéről az I.r. felperes javára megítélt összeg - nem vitásan - alatta maradt a módosított kereset végösszegének, ennek megfelelően az I.r. felperes keresetének elbírálása során az elsőfokú bíróság a Pp. 215.§ (1) bekezdésébe foglalt rendelkezését nem sértette meg azzal, hogy az I.r. felperes által alkalmazni kívánt (az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak szerint azonban - szerződésmódosítás hiányában - nem alkalmazható) a teljesítésigazolásokban feltüntetett egységárakat esetenként meghaladó, a szakértő által meghatározott egységárakat alkalmazta a felek között lefolytatott tételes elszámolás során.

Megalapozott volt ugyanakkor az alperesnek a szakértői véleményben található számítási hibákra való hivatkozása, amelyek következtében az elsőfokú bíróság elszámolását a javára

összesen 167 374 Ft-tal valóban módosítani kellett, az acél tartógerenda és a liftakna festése tételek vonatkozásában.

Mindezekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla - az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján nem érintve - az ítélet fellebbezett rendelkezését a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben, akként változtatta meg, hogy az I.r. felperes vonatkozásában az alperes marasztalásának főösszegét az impregnálás címén járó 2 501 297 Ft és a számítási hibából adódó 167 374 Ft különbözetével (2 333 923 Ft) felemelte, azzal, hogy az alperest a felemelt marasztalási összegből 11 402 833 Ft tőke után terheli az elsőfokú ítéletben megállapított késedelmi kamatfizetési kötelezettség 2006. március 11-től kezdődően, az elsőfokú bíróság ítéletének a további kamatfizetési kötelezettségre és az I.r. felperes keresete ezt meghaladó részének elutasítására vonatkozó rendelkezését pedig helybenhagyta.

A másodfokú bíróság döntése folytán az I.r. felperes és az alperes pernyertességének és pervesztességének az elsőfokú bíróság által megállapított 30-70%-os aránya nem változott meg számottevően, ezért a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség viselésére vonatkozó - a felek részéről külön nem fellebbezett - rendelkezését ugyancsak helybenhagyta.

A felemelt marasztalási összeg alapulvételével kellett azonban kötelezni a feleket az I.r. felperes illetékfeljegyzési joga folytán az állam által előlegezett kereseti eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésére „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§ (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (2) bekezdése és a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján.

Az I.r. felperes illetékfeljegyzési joga folytán az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéknek az eredményesen fellebbezett 2 333 923 Ft alapján számított része (140 300 Ft) megfizetésére a másodfokú bíróság az alperest, az eredménytelenül fellebbezett összeg után számított része (497 500 Ft) megfizetésére pedig az I.r. felperest kötelezte, ugyancsak az Itv. 74.§ (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (2) bekezdése, valamint a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján.

A Debreceni Ítéltábla - az I.r. felperes részéről fellebbezett 10 629 385 Ft-ot és az alperes részéről fellebbezett 6 508 303 Ft-ot figyelembe véve - megállapította, hogy az I.r. felperes és az alperes másodfokú eljárásbeli pernyertességének és pervesztességének aránya, illetőleg az általuk előlegezett másodfokú perköltségek összege között számottevő különbség nem volt, ezért a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy a felek a saját másodfokú perköltségeiket (ügyvédi munkadíj, alperes által előlegezett csatlakozó fellebbezési eljárási illeték) maguk kötelesek viselni.

Debrecen, 2009. szeptember 2.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-